

ket, idet adskillige præster med vort syn på sagen under disse forhold må kvie sig ved at søge embede i Fyns stift, om de overhovedet mener at kunne gøre det. I denne forstand mener vi, der er et gran af sandhed i folketingsmand Erik Appels ord om det uredelige i, at præster blandt de 514 søgte embede på Fyn.

I denne vanskelige situation, hvor redelighed og rummelighed har fået trangere kår for de „konservative“ elementer i folkekirken, har vi ikke kunnet se anden udvej end den *nødudvej*, det er at anmode lovgivningsmagten om en udvidelse af den folkekirkelige frihedslovgivning, hvad en lovfæstelse af adgang til personligt stiftsbåndsløsning vil være.

I sit svar til os skrev kirkeministeriet i sin tid, at man af kirkelige, juridiske og administrative grunde ikke kunne imødekomme vort ønske om at blive stillet under et andet biskoppeligt tilsyn. Den juridiske side af sagen kan formentlig ordnes ved en lovændring. Den administrative side er vi overbeviste om også kan bringes i orden, når først den nødvendige lovhjemmel forefindes. En lovgivning af den omtalte art må, vil vi mene, være en direkte konsekvens af rigsdagens øvrige folkekirkelige frihedslovgivning. Når man ændrer folkekirkens ydre rammer for at lade de mere „moderne“ indstillede elementer få deres anskuelser fremmet indenfor disse rammer, må man i frihedens og rummelighedens navn på tilsvarende måde udvide de samme ydre rammer, så de mere „gammeldags“ indstillede dele også med god samvittighed kan være indenfor rammerne.

Ved at udvide folkekirkens borgerlig-juridiske ramme ved lovgivningen i anledning af de kvindelige præster skabte rigsdagen den juridiske og administrative forudsætning for, at folkekirkelige menigheder uhemmet af statens love om kirkens ydre forhold kunne få kvindelige præster, dersom der i vedkommende menighed var blot et begrænset ønske derom, og en af folkekirkens biskopper var villig til at ordinere. Den endelige kirkelige afgørelse blev derved lagt over i de enkelte biskoppers hænder. Vi vil gerne opfatte denne lovgivning således, at staten hermed har sagt til folkekirken, at i dette spørgsmål har kirken frie hænder i al fald fra statens side, og at rigsdagen netop ved sin lovgivning om dette spørgsmål har villet undlade at tage stilling til den specielle kirkelige og principielle side af sagen.

Nu anmoder vi rigsdagen om i analogi hermed at skabe det juridiske og administrative grundlag, så der fra statens side bliver adgang til for en præst at løse personligt stiftsbånd, når hans biskop uden stiftets almindelige samtykke i væsentlig grad ændrer ordinationsvilkårene i læremæssig og ordensmæssig henseende. Det bliver så overladt folkekirkens øvrige biskopper, om en af dem vil overtage det kirkelige tilsyn med vedkommende præst, således at det overlades til hver enkelt biskop i de konkrete tilfælde at afgøre, hvad der kirkeligt-principielt er det mindste onde: at der bliver trangere kår for rummelighed og redelighed, eller at præst og menighed som en *nødudvej* (en ventil) eventuelt adskilles i forholdet til den kirkelige side af det biskoppelige tilsyn — og så lade en naturlig modningsproces vise, om der til sin tid bliver enighed eller ej om det spørgsmål, der i hvert enkelt tilfælde har givet årsag til striden.

Som det måske fremgår af det anførte, ønsker vi ikke adgang til stiftsbåndsløsning af årsager, der grunder sig i mistillid til en biskops person, det foreligger ej i vor situation, og vi mener iøvrigt ikke, sådanne rent subjektive forhold kan berettige et afgørende forbehold med en biskops embede.

Vi kommer med tillid til, at rigsdagens store flertal vil gøre, hvad det kan for at hjælpe os. Det er ikke med personlig glæde, vi har følt os forpligtede til at gå denne vej, men vi har ikke kunnet finde andre muligheder for at komme til at stå ret i vore vanskeligheder. Vi må derfor anmode rigsdagen om at drage den af os foreslåede konsekvens af sin hidtidige kirkelige frihedslovgivning.